

Arrest

nr. 289 659 van 31 mei 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat D. GEENS en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 4 april 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekster werd op 19 november 2020 en op 8 januari 2021 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 22 februari 2021 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die op 29 november 2021 bij arrest nr. 264 474 tevens verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

1.3. Op 1 februari 2022 diende verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.4. De commissaris-generaal verklaarde dit volgende verzoek om internationale bescherming op 30 mei 2022 niet-ontvankelijk. Hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad die op 23 september 2022 bij arrest nr. 277 803 het beroep heeft verworpen.

1.5. Op 19 oktober 2022 dient verzoekster een derde verzoek om internationale bescherming in.

1.6. De commissaris-generaal verklaart dit tweede volgende verzoek om internationale bescherming op 26 januari 2023 niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Iraans staatsburger en Fars van origine. U bent op (...) 1383 (Iraanse tijdrekening, komt overeen met 3 (...) 2004 in de westerse kalender) getrouwd met E. K. (O.V. (...)). U bent afkomstig uit Roodbar (noorden van Iran) maar woonde samen met uw echtgenoot in Ahwaz (zuiden van Iran). Op 30 oktober 2008 werd uw dochter A. geboren (O.V. (...)).

U diende op 4 april 2019 in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. Ook uw echtgenoot E. K. diende diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in. In het kader van dit verzoek verklaarde u zich in Iran bekeerd te hebben tot het christendom. Uw familie was niet streng gelovig. Rond uw achttiende levensjaar keerde u zich van de islam af. U ging enkel naar de moskee als er iemand stierf, u bad niet en u nam geen deel aan de ramadan. Bij het bidden richtte u zich altijd rechtstreeks tot God.

In mordad 1397 (Iraanse kalender, komt overeen met juli-augustus 2018 in onze kalender) leerde u S. D. kennen in de sportclub Arta, waar u les gaf. U zag hoe lief ze was en hoe goed ze met kinderen omging. Zeven tot tien dagen nadat u haar voor het eerst had ontmoet, had u een gesprek met S.. U vroeg haar waarom u zich zo tot haar aangetrokken voelde. S. vroeg of u moslim was. U vertelde haar dat u zich altijd rechtstreeks tot uw God richtte. S. antwoordde dat haar God de God van liefde was. Op 30 mordad 1397 (21 augustus 2018) overleed uw vader en ging u naar Bandar-e Anzali in het noorden van Iran voor de uitvaartplechtigheid. Gedurende de rouwperiode bleven u en uw echtgenoot 40 dagen in Bandar-e Anzali. Tijdens deze periode praatte u via WhatsApp over het christendom met uw schoonzus B. V., de echtgenote van uw broer K., die beiden in België verblijven. U herkende S.'s vriendelijkheid in B. en u vroeg haar of alle christenen zo vriendelijk waren. U vermoedde immers dat S. christen was omdat ze gezegd had dat haar God de God van liefde was. Op 5 mehr 1397 (27 september 2018) keerde u vanuit Bandar-e Anzali terug naar Ahwaz. S. sprak voor het eerst met u over het christendom. Ze zei dat ze aan Jezus Christus had gevraagd om u rust te geven en ze beloofde dat God u zou helpen. Bij uw echtgenoot E. K. was eerder een stent ingeplant. Hij moest na uw terugkeer naar Ahwaz geopereerd worden omdat een ontsteking was vastgesteld. Er was een kans dat hij de operatie niet zou overleven. U vroeg aan Jezus Christus om uw echtgenoot aan u terug te geven. De operatie liep goed af. In de maand aban 1397 (oktober 2018 - november 2019) vroeg S. of u naar een van haar bijeenkomsten wilde meekomen. U wist niet om wat voor bijeenkomst het ging en dacht dat er misschien schoonheidsproducten verkocht zouden worden. Pas tijdens de viering ontdekte u dat het een huiskerk was. Er werd gezongen en de aanwezigen baden voor uw overleden vader. U voelde zich herboren. U vroeg aan S. of u een volgende keer opnieuw mocht meegaan. Op 4 azar 1397 (25 november 2018) ging u voor de tweede keer – voor het eerst uit eigen keuze - naar de huiskerk. Die dag besloot u om uw hart aan Jezus te geven en werd het reddingsgebed voor u gelezen. U ging in totaal 6 keer naar de huiskerk in de periode tussen azar en bahman 1397 (november 2018 tot februari 2019).

Op 15 bahman 1397 (4 februari 2019) kwam S. in de sportclub naar u toe. Ze vertelde u dat de priester van de huiskerk gearresteerd was. Ze zei dat u haar nooit meer zou zien en ze droeg u op om te vluchten. Na overleg met uw man vluchtte u met de auto naar uw zus M. die in Bandar-e Anzali in het noorden van Iran woont. M. zei dat jullie Iran moesten verlaten omdat afvalligen de doodstraf krijgen in Iran. Ze regelde een afspraak met de smokkelaar. Op 25 bahman 1397 (14 februari 2019) ging u naar de Italiaanse ambassade in Teheran voor een visum interview. Op 2 farvardin 1398 (22 maart 2019) vertrok u met het vliegtuig naar Italië. Diezelfde dag vloog u vanuit Milaan naar Brussel.

U en uw echtgenoot haalden in het kader van dit verzoek aan dat jullie bij terugkeer naar Iran vreesden dat uw schoonbroer A. S. jullie zou aangeven bij de Iraanse autoriteiten omwille van jullie bekering tot het christendom. Daarnaast vreesde u dat de gearresteerde priester van de huiskerk jullie namen had doorgegeven aan de Iraanse autoriteiten en dat de Ettela'at (Iraanse inlichtingendienst) jullie bij terugkeer naar Iran zou komen zoeken. Jullie vreesden verder ook dat de autoriteiten jullie dochter bij een eventuele terugkeer naar Iran zouden arresteren om jullie op die manier onder druk te zetten.

Sinds ze erachter kwamen dat u christen was, praatten de broers en zussen van uw echtgenoot niet meer met uw echtgenoot en heeft hij enkel nog contact met zijn moeder. Twee of drie maanden na jullie

aankomst in België vertelde uw schoonmoeder tegen uw echtgenoot dat twee personen naar u hadden gevraagd aan het eind van esfand 1397 (maart 2019). Deze twee personen waren in burger en hadden zich niet geïdentificeerd. U verklaarde in het kader van uw eerste verzoek dat u in België sinds 18 mei 2019 elke zondag naar de Perzischtalige kerk in Antwerpen ging. Sinds 26 mei 2019 ging u ook naar de kerk van Gods Ambassade in Mechelen. Sinds juni 2019 volgde u ook wekelijks Bijbelstudie. U woonde ook de misviering van de Sint Pieterskerk in Mechelen bij, die doorging in het Nederlands en het Engels. U haalde in het kader van uw eerste verzoek ook aan dat u een Facebookaccount had waarop u christelijke boodschappen postte. Op die manier wilde u anderen overtuigen van uw geloof.

Op 23 februari 2021 nam het CGVS zowel voor uzelf als voor uw echtgenoot E. K. in dit eerste verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 24 maart 2021 tekenden jullie tegen deze beslissing beroep aan. Jullie legden tijdens jullie beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) volgende bijkomende documenten neer: een brief van J. B., waarin hij getuigde dat u en uw echtgenoot in 2019 en 2020 wekelijks de kerkviering bijwoonden in Mechelen en sinds twee jaar regelmatig de Bijbelstudie bijwoonden die hij begeleidde; dertien getuigenissen waarin verschillende kerkgangers, kerkoudsten en voorbidders van Gods Ambassade schriftelijk verklaarden dat u, uw echtgenoot en uw dochter A. in 2019 en 2020 wekelijks de kerkdiensten van Gods ambassade bijwoonden en dat zij jullie hebben leren kennen als oprechte gelovigen; een attest van uw psycholoog Stijn Janssens waarin in uw hoofde sprake is van slaapproblemen, depressieve en stressgerelateerde klachten en verwerkingsmoeilijkheden. De RVV verwierp dit beroep op 29 november 2021.

Zonder België verlaten te hebben, dienden u en uw echtgenoot E. K. op 1 februari 2022 in België een tweede verzoek om internationale bescherming in. Daarin hield u vast aan de verklaringen afgelegd in uw eerste verzoek en stelde u te vrezen bij terugkeer naar Iran veroordeeld te worden omwille van uw bekering. Ter staving van uw tweede verzoek legde u de volgende documenten neer: Een 'paspoort hemelburger' van de organisatie 'Gods Ambassade'; een steunbrief van 'Gods Ambassade' (d.d. 18 maart 2022); een steunbrief van de Naviderahaie kerk (d.d. 18 maart 2022); een steunbrief van de Mohabat kerk in Antwerpen (d.d. 30 april 2022); 12 foto's waarop u te zien bent tijdens christelijke bijeenkomsten; een attest van uw psycholoog S. J. (d.d. 14 maart 2022) en uw medisch dossier bij AZ Sint Maarten in Mechelen. Op 31 mei 2022 nam het CGVS in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming zowel voor uzelf als voor uw echtgenoot een beslissing tot niet ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Op 13 juni 2022 tekenden jullie tegen deze beslissing beroep aan. Jullie legden tijdens jullie beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) een onvertaalde kopie van de werkbadge van uw echtgenoot neer, alsook onvertaalde documenten waaruit zou moeten blijken dat u ontslagen werd en gezocht werd in Iran. De RVV verwierp dit beroep op 23 september 2022.

Zonder België verlaten te hebben, dienden u en uw echtgenoot E. K. op 19 oktober 2022 jullie derde en huidige verzoek om internationale bescherming in. In uw huidige verzoek houdt u vast aan de verklaringen afgelegd in uw eerste en tweede verzoek. U stelt dat u niet kan terugkeren naar Iran omdat u zich bekeerd heeft tot het christendom. U stelt dat u samen met uw echtgenoot deelnam aan een christelijke conferentie, waarbij een van de onderwerpen was welke problemen jullie kunnen hebben door jullie bekering en een ander onderwerp was hoe jullie andere mensen kunnen bekeren. De naam van de conferentie was Mohabat. Daarnaast nam u sinds 15 oktober 2022 ook deel aan drie betogingen tegen het Iraanse regime. U deed dit om de mensen in Iran te steunen die onderdrukt worden door het regime. De schoonbroer van uw echtgenoot is op de hoogte van jullie deelname aan deze betogingen, waardoor u ervan uitgaat dat ook het Iraanse regime ervan op de hoogte is. U bent op Facebook actief tegen het regime en praat er over uw politieke en religieuze overtuigingen. Bij terugkeer naar Iran vreest u gearresteerd en geëxecuteerd te worden omwille van de problemen die u vroeger gehad hebt. Daarnaast vreest u ook dat uw schoonbroer u zal doodschieten. U vreest ook dat uw dochter vermoord zal worden omwille van de bekering van haar ouders.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: een foto gemaakt van uzelf en uw klasgenoten nadat u tijdens de Nederlandse les een toespraak had gehouden over het feit dat in Iran mensen gedood worden in naam van de islam (d.d. 17 oktober 2022); een steunbrief van uw lesgeefster Nederlands G. v. d. W. (d.d. 31 oktober 2022); een artikel dat verscheen bij persagentschap Belga waarop u en uw dochter te zien zijn tussen demonstranten bij een betoging tegen het Iraanse regime (d.d. 15 oktober 2022); 3 foto's waarop u en uw echtgenoot te zien zijn tijdens jullie deelname aan betogingen tegen het Iraanse regime in Brussel; en een foto waarop u en uw echtgenoot te zien zijn tijdens jullie deelname aan een christelijke conferentie (d.d. 2 december 2022).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel was dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden dienden te worden aangenomen.

Uit de medisch attesten die u neerlegde in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming bleek immers dat u leed aan slaapproblemen, depressie en stress-gerelateerde klachten. Tijdens het persoonlijk onderhoud gaf u ook aan dat u last had van hoge bloeddruk, slecht functionerende nieren en hartkloppingen (Notities persoonlijk onderhoud 1, d.d. 19 november 2020 (NPO 1), p. 5 en p. 21). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw eerste verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werden er voldoende pauzes ingelast tijdens uw persoonlijk onderhoud. Ook werd u erop gewezen dat u bijkomende pauze kon krijgen als u daar nood aan zou hebben (NPO 1, p. 21 en NPO 2, d.d. 8 januari 2021, p. 2). Daarnaast werd u herhaaldelijk gevraagd of u in staat was het persoonlijk onderhoud verder te zetten, waarop u telkens bevestigend antwoordde (NPO 1, p. 5 en p.21). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud bleek bovendien dat u tijdens beide onderhouden uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen kon zetten.

In het kader van uw tweede verzoek legde u een bijkomend document neer, opgesteld door uw psycholoog, waaruit blijkt dat u last heeft van slaapproblemen, depressie en stress-gerelateerde klachten. Dit attest vertoont sterke gelijkenissen met het attest dat u neerlegde tijdens uw beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad oordeelde dat uit voormeld attest in het geheel niet blijkt dat uw psychische problemen van zulke aard zouden zijn dat deze u ertoe zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om in het kader van uw verzoek om internationale bescherming gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen.

U legde daarnaast in het kader van uw tweede verzoek ook een aantal medische documenten neer waaruit blijkt dat u in België medische hulp gekregen heeft voor cardiologische problemen en longproblemen. Uit geen van deze documenten blijkt dat u niet in staat zou zijn om in het kader van uw verzoek volwaardige verklaringen af te leggen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, dient dan ook te worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die een ander licht werpen op de beoordeling van de Raad. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige twee verzoeken om internationale bescherming hebt uiteengezet, met name dat u bij terugkeer naar Iran gevisieerd zal worden omwille van uw bekering tot het christendom. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u er niet in slaagde uw bekering tot het christendom aannemelijk te maken. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd. U diende tegen het arrest van de RVV geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bij uw tweede verzoek om internationale bescherming stelde het Commissariaat-generaal vast dat u geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. In het kader van dit verzoek werd immers vastgesteld dat u en uw echtgenoot in dit verzoek opnieuw verwezen naar asielmotieven die jullie reeds in het verleden bij jullie eerste verzoek hadden uiteengezet. Jullie beroep hiertegen werd op 23 september 2022 verworpen door de RvV. U diende ook tegen dit arrest van de RVV geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u in het onderhavige verzoek opnieuw verwijst naar dezelfde asielmotieven die u in het verleden reeds hebt uiteengezet, met name uw vrees om omwille van uw bekering van het christendom gedood te worden (Verklaring volgend verzoek, d.d. 5 mei 2022, punt 16 en punt 19). Deze elementen zijn in uw vorige twee verzoeken reeds uitgebreid besproken en de ongeloofwaardigheid ervan werd bevestigd door de arresten van de RVV van 29 november 2021, gedaan in het kader van jullie eerste verzoek. De Raad was daarbij van oordeel dat, gezien u ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent uw beweerde bekering, de bekering van uw echtgenoot en de door jullie ondervonden problemen, uw religieuze activiteiten in België en op de sociale media en deze van uw echtgenoot klaarblijkelijk niet waren ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van uw relaas inzake uw bekering, inzake de bekering door uw toedoen van uw echtgenoot en inzake jullie problemen, oordeelde de Raad dat uw religieuze activiteiten en deze van uw echtgenoot in Europa een kennelijk en louter opportunistisch karakter hadden en er enkel toe strekten om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

U haalt in uw huidige verzoek geen nieuwe elementen aan die bovenstaande argumenten kunnen ondermijnen.

Wat betreft jullie deelname aan een christelijke bijeenkomst op 26 november 2022, wat u en uw echtgenoot staafden met twee neergelegde foto's, dient te worden opgemerkt dat dit allerminst volstaat om de inhoudelijke beoordeling van uw bekering tot het christendom door de RVV in een ander daglicht te plaatsen (Verklaring volgend verzoek, punt 18). Indien een verzoeker om internationale bescherming geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid en oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering en de kennis van het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Uit het loutere feit dat u een christelijk congres bijwoonde kan dan ook niet afgeleid worden dat uw bekering tot het christendom ingegeven is door een oprechte religieuze overtuiging.

Ook uw stelling dat u uw christelijk geloof verspreidt op sociale media werd reeds uitgebreid besproken in zowel uw eerdere weigeringsbeslissing als in de arresten van de RVV en vormt dus geen nieuw element (Verklaring volgend verzoek, punt 16). U legde geen documenten neer waaruit zou kunnen blijken dat uw recente christelijke activiteiten de kans verhogen dat jullie omwille van jullie bekering tot het christendom in de negatieve aandacht van de Iraanse autoriteiten zouden zijn gekomen. Uw echtgenoot verklaarde overigens zelf dat de Iraanse autoriteiten volgens hem niet op de hoogte zijn van jullie deelname aan een christelijke conferentie (Verklaring volgend verzoek E. K. , d.d. 14 december 2022, punt 18).

U verklaarde verder ook dat u en uw echtgenoot op 15 oktober 2022, 29 oktober 2022 en 6 november 2022 deelnamen aan drie demonstraties tegen het Iraanse regime. U stelde dat u bij terugkeer naar Iran vreest dat jullie omwille van jullie deelname aan deze betogingen door de schoonbroer van uw echtgenoot en door de Iraanse autoriteiten zullen gevisieerd worden (Verklaring volgend verzoek, punt 18). Er dient echter vastgesteld te worden dat jullie deelname aan deze betogingen een duidelijk opportunistisch karakter vertoont. Zo is de timing van jullie deelname aan deze betogingen – net nadat de RVV het door jullie aangetekende beroep in het kader van jullie tweede verzoek om internationale bescherming verworpen had en net voordat jullie een derde en huidige verzoek indienden – op zijn minst merkwaardig te noemen, zeker in het licht van jullie eerdere verklaringen dat jullie in Iran niet politiek actief waren (NPO 1, p. 8 en NPO echtgenoot E. K. , p. 5). Uit jullie verklaringen en de door jullie neergelegde documenten blijkt bovendien geenszins dat u of uw echtgenoot tijdens deze betogingen een prominente rol opnamen. Jullie waren louter als deelnemer aanwezig op deze demonstraties (Verklaring volgend verzoek, punt 18). Uit niets blijkt dat jullie bij terugkeer naar Iran zouden riskeren omwille van jullie deelname aan deze demonstraties in het vizier van de Iraanse autoriteiten terecht te komen.

Uw stelling dat u te zien bent op een videofragment dat uitgezonden werd op Iran International, is louter een blote bewering van uw kant die u niet staafde met documenten en die bovenstaande conclusies dan ook niet in een ander daglicht kan plaatsen (Verklaring volgend verzoek, d.d. 14 december 2022, punt 17). U stelde in dit verband dat u het bewuste videofragment zelf niet gezien hebt en dat u louter voortgaat op wat u van een niet bij naam genoemde vriendin hebt gehoord (Verklaring volgend verzoek, punt 17). Dergelijke vage en weinig concrete verklaringen volstaan allerminst om te kunnen spreken van een nood aan internationale bescherming.

Ook de door u neergelegde foto van een artikel van het persagentschap Belga, waarbij uzelf en uw dochter te zien zijn op een foto, volstaat niet om de bovenstaande conclusie om te buigen. U draagt op deze door u neergelegde foto een muts terwijl de onderkant van uw gezicht op de foto bedekt wordt door een onleesbaar blad papier dat u vastheeft, waardoor u allerminst duidelijk herkenbaar bent. Zowel uzelf als uw minderjarige dochter staan op deze foto in de achtergrond tussen de andere demonstranten. Jullie hebben geen plakkaats of slogans vast zoals de personen die op de foto op de eerste rij staan. Er is dan ook geen enkele reden om te veronderstellen dat de Iraanse autoriteiten u louter op basis van deze foto

een dermate prominente rol bij deze betogingen zouden toedichten dat u daardoor een risico op vervolging zou lopen bij terugkeer naar Iran.

Wat betreft jullie Facebookprofiel, waar jullie naast christelijke boodschappen ook politieke meningen op posten, kan verder nog worden opgemerkt dat er, gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw politieke overtuigingen, verwacht kan worden dat jullie deze boodschappen wissen alvorens terug te keren naar Iran (Verklaring volgend verzoek, punt 21 en Verklaring volgend verzoek E. K. , punt 18). Niets wijst erop dat deze Facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten – uw bekering tot het christendom is echter niet oprecht, waardoor uit niets blijkt dat u zich bij terugkeer als christen zal gedragen -, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Dat uw schoonbroer op de hoogte zou zijn gekomen van jullie deelname aan de hierboven vermelde betogingen en dat hij het Iraanse regime hiervan op de hoogte zal brengen, is louter een blote bewering van jullie kant die bovenstaande vaststellingen niet in een ander daglicht kan plaatsen (Verklaring volgend verzoek, punt 16 en Verklaring volgend verzoek E. K. , punt 18). Jullie problemen met uw schoonfamilie werden immers reeds in uw eerste verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig bevonden, aangezien zij rechtstreeks gelinkt zijn aan jullie als ongeloofwaardig ingeschatte bekering tot het christendom. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beoordeling en deze staat daardoor vast.

De overige door u neergelegde documenten zijn evenmin van die aard dat zij bovenstaande conclusies kunnen ombuigen. Dat u in de beslotenheid van uw Nederlandstalige les gesproken heeft over de politieke situatie in Iran, is op zich onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van een nood aan internationale bescherming. De door u neergelegde steunbrief van uw lesgeefster Nederlands vertoont een sterk gesolliciteerd karakter en is voor deze beslissing verder ook niet inhoudelijk relevant.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48 tot en met 48/6 en van de artikelen 57/6, § 3 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de

beginselen van behoorlijk bestuur zijnde van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht, van de “redelijke termijn”, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Vooreerst bekritiseert verzoekster het gegeven dat de bestreden beslissing door de commissaris-generaal niet werd getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Er wordt in dit verband aangevoerd dat nergens wordt uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd en dat naast artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet ook de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel werden geschonden.

Verzoekster vervolgt met een theoretische uiteenzetting van de formele motiveringsplicht. Zij meent dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet in samenhang met artikel 3 van het EVRM en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden werd doordat zij niet in kennis werd gesteld van de redenen waarom de wettelijke termijn niet kon worden gerespecteerd.

Voorts stelt verzoekster dat een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 samen gelezen met artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet zich opdringt omdat verweerder niet gemotiveerd heeft waarom er geen persoonlijk onderhoud plaatsgevonden heeft. Zij verwijst hierbij naar 's Raads rechtspraak en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Verder bespreekt verzoekster artikel 57/6/2 op een theoretische wijze, waarna zij betwist dat de bestreden beslissing rechtsgeldig werd genomen.

In het verzoekschrift wordt vervolgens ingegaan op de aangehaalde nieuwe elementen/feiten.

Verzoekster stelt bijkomende verklaringen te hebben afgelegd in het kader van een volgend verzoek tot internationale bescherming. Zij meent dat zij geen andere mogelijkheden heeft dan het bijbrengen van bijkomende verklaringen en documenten om de commissaris-generaal te overtuigen dat haar vluchtmotieven weldegelijk oprecht zijn.

Voorts stelt verzoekster dat de commissaris-generaal de verplichting heeft om de verklaringen en documenten die een verzoeker om internationale bescherming bijbrengt, zorgvuldig en onbevooroordeeld te onderzoeken. Zij betoogt dat een verwijzing naar een eerder genomen beslissing niet als afdoende kan worden beschouwd.

Verzoekster vervolgt dat zij het oneens is dat de commissaris-generaal haar bijkomende verklaringen onmiddellijk wegzet als ongeloofwaardig omdat ze in lijn liggen met haar verklaringen zoals afgelegd tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming. Verzoekster meent dat het haar hierdoor onmogelijk wordt gemaakt om alsnog aan te tonen dat haar vluchtmotieven oprecht zijn.

Verder stelt verzoekster vast te houden aan haar eerdere vluchtmotieven wat erop wijst dat zij consistent is. Zij betoogt dat hetgeen zij verklaarde tijdens het volgend verzoek om internationale bescherming in lijn ligt met haar vorige verklaringen omdat zij wil benadrukken dat deze motieven oprecht zijn. Zij beklemtoont dat er ten onrechte werd besloten dat zij geen nood zou hebben aan internationale bescherming.

Daarna wordt in het verzoekschrift aangestipt dat de (algemene) situatie in Iran grondig wijzigde sinds verzoeksters eerdere weigeringsbeslissing, dit ingevolge het uitbreken van een golf van protesten na de dood van een jonge Koerdische vrouw. Hierbij wordt nader ingegaan op de protesten in Iran tegen het Iraans regime en wordt inzake de tijddlijn van deze omwenteling onder meer verwezen naar het rapport “Iran protests 2022: Human rights and international response” van 30 januari 2023. Verzoekster meent derhalve dat zij bij een (gedwongen) terugkeer zou terechtkomen in een land dat gedomineerd wordt door protesten tegen het regime en waarbij het regime bijzonder hard optreedt tegen personen die zich tegen het regime keren of als tegenstanders worden gezien. Er wordt aangevoerd dat verzoekster langdurig in Europa verbleef waardoor zij net dreigt gevisieerd te worden bij een terugkeer naar Iran door de erg woelige situatie in het land. Verzoekster stipt hierbij aan dat zij deelnam aan de protesten tegen het regime die worden georganiseerd in Brussel alsook online via sociale media. Zij benadrukt dat hier geen opportunistisch karakter speelt maar het gaat om de overtuiging dat er veranderingen nodig zijn in Iran. De timing is bovendien geenszins vreemd omdat de golf van protesten in Iran recent is en ongeveer samenviel met de beslissing van de Raad in het kader van het tweede beschermingsverzoek, aldus verzoekster. Daarbij moet volgens verzoekster bovendien benadrukt worden dat zij reeds sterk in het oog loopt van het regime door haar bekering en posts op sociale media.

Vervolgens wijst verzoekster op de religieuze problemen die zij zou hebben bij een terugkeer naar Iran omwille van haar bekering en volhardt in de oprechtheid ervan. Zij benadrukt tevens dat naast de Iraanse autoriteiten ook haar familieleden op de hoogte zijn van haar bekering. Verzoekster meent dit duidelijk gemaakt te hebben tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en voegt eraan toe dat zij hiertoe geen kans kreeg tijdens een persoonlijk onderhoud op het CGVS. Zij meent dat haar langdurige en volgehouden bekering een essentieel onderdeel uitmaakt van haar identiteit. Verzoekster benadrukt in dit verband het oprecht karakter van haar geloofsovertuiging en dat deze een persoonlijke

aangelegenheid betreft. Zij betoogt hierbij dat de loutere stelling van verweerder dat haar bekering zou ingegeven zijn door opportunisme niet voldoende is om te besluiten dat zij bij een terugkeer als niet bekeerd zou worden beschouwd, zij meent dat dit niet wegneemt dat zij bij een terugkeer wel degelijk als bekeerd kan worden gepercipieerd of haar een afvalligheid kan worden toegedicht. Hierna besluit verzoekster dat zij terecht voorhoudt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een daadwerkelijk gevaar voor vervolging loopt.

2.2. Stukken

Ter staving van het verzoekschrift voegt verzoekster volgend stuk toe:

- House of Commons Library, "Iran protests 2022: Human rights and international response" van 30 januari 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Voorafgaand

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoekster overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoek(st)er. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

Waar verzoekster bekritiseert dat de bestreden beslissing geen motivering verschaft waarom de wettelijk vereiste termijn van tien dagen bepaald in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet niet kon worden gerespecteerd en er evenmin wordt gemotiveerd waarom geen persoonlijk onderhoud plaatsvond, kan de Raad geen schending van de motiveringsplicht vaststellen. Verzoekster toont immers niet aan dat deze omissies en de huidige weergegeven motivering haar niet in staat zouden stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de huidige bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Wat betreft de kritiek inzake de niet gerespecteerde beslissingstermijn van tien dagen vervat in artikel 57/6, § 3, vierde lid, wijst de Raad erop dat deze bepaling luidt als volgt:

“De in het eerste lid, 5°, bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.”

In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: *“Gezien, in het geval de Commissaris-generaal beslist tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek, het vermoeden bestaat dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming, hetzij omdat hij reeds bescherming geniet in een lidstaat van de EU, hetzij omdat hij afkomstig is uit een lidstaat van de EU of uit een staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de EU, hetzij omdat hij bescherming kan krijgen in een derde land waarmee hij een band heeft, wordt de beslissingstermijn voor de nietontvankelijke verzoeken ingekort tot vijftien werkdagen. Van deze termijn kan afgeweken worden ingeval van een volgend verzoek overeenkomstig artikel 57/6/2. Gezien het onderzoek van de nieuwe elementen snel kan gebeuren, is het aangewezen dat een beslissing tot al dan niet ontvankelijkheid van een volgend verzoek wordt genomen binnen een termijn van tien werkdagen. (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 109).”*

Hieruit blijkt overduidelijk dat de in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet opgenomen termijn een louter indicatieve ordetermijn betreft waarbij de wetgever het aangewezen acht om deze verzoeken snel (binnen een termijn van tien werkdagen) te behandelen. Een snelle behandeling is derhalve wenselijk, maar niet verplicht. Verzoekster toont ook niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat haar verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Zij kan bezwaarlijk beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van haar relaas. De wet verbindt aan het overschrijden van voormelde termijn geen sanctie en er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd.

Met betrekking tot het betoog dat verzoekster niet gehoord werd in het kader van haar voorliggend tweede volgend verzoek om internationale bescherming, moet nog vastgesteld worden dat in het verzoekschrift echter geen enkel valabel element wordt bijgebracht dat verzoekster zou hebben aangevoerd indien zij op het Commissariaat-generaal een persoonlijk onderhoud had gehad en dat zou hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure, met name het al dan niet ontvankelijk verklaren van haar tweede volgende verzoek om internationale bescherming. Verzoekster kan evenmin gevolgd worden waar zij

meent dat verweerder in de bestreden beslissing had moeten motiveren waarom zij niet uitgenodigd werd voor een persoonlijk onderhoud. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”* Verzoekster voegt een voorwaarde toe aan de wet waar zij meent dat verweerder in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. Voorts dient erop gewezen dat verzoekster tijdens het onderhoud bij de DVZ in het kader van het huidige verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van de verklaringen aldaar na zou gaan of de aanvraag al dan niet ontvankelijk wordt verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud (Verklaring volgend verzoek van 14 december 2022, tweede pagina, onder de hoofding “MOTIEVEN”). Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van de aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen bij de DVZ.

Deze onderdelen van het middel, inzake de formele motiveringsplicht, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de ‘redelijke termijneis’, kunnen in zoverre niet aangenomen worden.

2.3.3. Vooreerst kan wat betreft de bijzondere procedurele noden gewezen worden op volgende terechte overwegingen in de bestreden beslissing:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel was dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden dienden te worden aangenomen.

Uit de medisch attesten die u neerlegde in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming bleek immers dat u leed aan slaapproblemen, depressie en stress-gerelateerde klachten. Tijdens het persoonlijk onderhoud gaf u ook aan dat u last had van hoge bloeddruk, slecht functionerende nieren en hartkloppingen (Notities persoonlijk onderhoud 1, d.d. 19 november 2020 (NPO 1), p. 5 en p. 21). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw eerste verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werden er voldoende pauzes ingelast tijdens uw persoonlijk onderhoud. Ook werd u erop gewezen dat u bijkomende pauze kon krijgen als u daar nood aan zou hebben (NPO 1, p. 21 en NPO 2, d.d. 8 januari 2021, p. 2). Daarnaast werd u herhaaldelijk gevraagd of u in staat was het persoonlijk onderhoud verder te zetten, waarop u telkens bevestigend antwoordde (NPO 1, p. 5 en p.21). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud bleek bovendien dat u tijdens beide onderhouden uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen kon zetten.

In het kader van uw tweede verzoek legde u een bijkomend document neer, opgesteld door uw psycholoog, waaruit blijkt dat u last heeft van slaapproblemen, depressie en stress-gerelateerde klachten. Dit attest vertoont sterke gelijkenissen met het attest dat u neerlegde tijdens uw beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad oordeelde dat uit voormeld attest in het geheel niet blijkt dat uw psychische problemen van zulke aard zouden zijn dat deze u ertoe zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om in het kader van uw verzoek om internationale bescherming gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen.

U legde daarnaast in het kader van uw tweede verzoek ook een aantal medische documenten neer waaruit blijkt dat u in België medische hulp gekregen heeft voor cardiologische problemen en longproblemen. Uit geen van deze documenten blijkt dat u niet in staat zou zijn om in het kader van uw verzoek volwaardige verklaringen af te leggen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, dient dan ook te worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die een ander licht werpen op de beoordeling van de Raad. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekster laat deze motieven ongemoeid en brengt geenszins valabele elementen bij die voorgaande concrete bevindingen kunnen ombuigen.

2.3.4. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er bijgevolg nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekster om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiolverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.5. Onderzoek van de nieuwe elementen

2.3.5.1. In het kader van haar huidig (tweede volgende) verzoek om internationale bescherming volhardt verzoekster in haar bekering en religieuze activiteiten in België waarvoor zij in Iran vervolging vreest. Verzoekster geeft tevens aan te hebben deelgenomen aan manifestaties tegen het Iraans regime in België en stipt aan dat zij ook op Facebook actief is tegen het Iraans regime.

Ter staving van verzoeksters derde beschermingsverzoek werden volgende documenten neergelegd: een foto van verzoekster zelf en haar klasgenoten tijdens de Nederlandse les alwaar zij een toespraak zou hebben gehouden over het feit dat in Iran mensen gedood worden in naam van de islam (van 17 oktober 2022); een steunbrief van haar lerares Nederlands G. v. d. W. van 31 oktober 2022; een artikel van Belga van 15 oktober 2022 waarop verzoekster en haar dochter te zien zijn tussen demonstranten bij een betoging tegen het Iraanse regime, drie foto's waarop verzoekster en haar echtgenoot te zien zijn tijdens hun deelname aan betogingen tegen het Iraanse regime in Brussel en een foto waarop verzoekster en haar echtgenoot te zien zijn tijdens hun deelname aan een christelijke conferentie van 2 december 2022.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

2.3.5.2. In de bestreden beslissing wordt op terechte wijze gemotiveerd dat het tweede volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekster niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat verzoekster geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt en dat het commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

2.3.5.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van motieven - die pertinent en draagkrachtig zijn, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat zij geen nieuwe elementen of feiten heeft aangebracht - kunnen weerleggen of ontkrachten. Het komt verzoekster toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij zoals hierna zal blijken echter in gebreke blijft.

2.3.5.4. Met betrekking tot de verklaringen van verzoekster aangaande haar vervolgingsvrees wegens haar bekering, merkt de Raad op dat verzoekster deze elementen reeds heeft aangebracht in het kader van haar eerdere verzoeken om internationale bescherming hetgeen al eerder door de commissaris-generaal en de Raad werd beoordeeld.

Zo wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd:

“In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige twee verzoeken om internationale bescherming hebt uiteengezet, met name dat u bij terugkeer naar Iran geïmigreerd zal worden omwille van uw bekering tot het christendom. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u er niet in slaagde uw bekering tot het christendom aannemelijk te maken. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd. U diende tegen het arrest van de RVV geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bij uw tweede verzoek om internationale bescherming stelde het Commissariaat-generaal vast dat u geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. In het kader van dit verzoek werd immers vastgesteld dat u en uw echtgenoot in dit verzoek opnieuw verwezen naar asielmotieven die jullie reeds in het verleden bij jullie eerste verzoek hadden uiteengezet. Jullie beroep hiertegen werd op 23 september 2022 verworpen door de RvV. U diende ook tegen dit arrest van de RVV geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u in het onderhavige verzoek opnieuw verwijst naar dezelfde asielmotieven die u in het verleden reeds hebt uiteengezet, met name uw vrees om omwille van uw bekering van het christendom gedood te worden (Verklaring volgend verzoek, d.d. 5 mei 2022, punt 16 en punt 19). Deze elementen zijn in uw vorige twee verzoeken reeds uitgebreid besproken en de ongeloofwaardigheid ervan werd bevestigd door de arresten van de RVV van 29 november 2021, gedaan in het kader van jullie eerste verzoek. De Raad was daarbij van oordeel dat, gezien u ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent uw beweerdte bekering, de bekering van uw echtgenoot en de door jullie ondervonden problemen, uw religieuze activiteiten in België en op de sociale media en deze van uw echtgenoot klaarblijkelijk niet waren ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van uw relaas inzake uw bekering, inzake de bekering door uw toedoen van uw echtgenoot en inzake jullie problemen, oordeelde de Raad dat uw religieuze activiteiten en deze van uw echtgenoot in Europa een kennelijk en louter opportunistisch

karakter hadden en er enkel toe strekten om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

U haalt in uw huidige verzoek geen nieuwe elementen aan die bovenstaande argumenten kunnen ondermijnen.”

Met betrekking tot de reeds aangehaalde vervolgingsvrees wegens verzoeksters bekering, kan het volstaan te verwijzen naar de eerdere beslissingen van het CGVS en 's Raads arresten nr. 2645 474 van 29 november 2021 en nr. 277 803 van 23 september 2022.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van het huidig volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekster voor internationale bescherming in aanmerking komt. In deze zin kan verzoekster dan ook geenszins gevolgd worden in het betoog dat het verwijzen naar een eerder verzoek/arrest van de Raad dat op haar betrekking heeft geen afdoende argument zou zijn.

Hoewel dit echter niet wegneemt dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd, moet in casu het volgende aangestipt worden. Verzoekster blijft in het kader van haar huidig tweede volgend verzoek vasthouden aan haar bekering zoals uiteengezet in haar eerdere verzoeken om internationale bescherming en reikt thans verder elementen aan die een voortzetting vormen van een relaas dat ongeloofwaardig werd bevonden en waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken. Dat verzoekster voornamelijk verder borduurt op ditzelfde relaas, voegt niets nieuws of wezenlijks toe aan haar dossier.

Inzake verzoeksters deelname aan een christelijk congres en haar activiteiten op sociale media wordt in de bestreden beslissing met reden het volgende overwogen:

“Wat betreft jullie deelname aan een christelijke bijeenkomst op 26 november 2022, wat u en uw echtgenoot staaften met twee neergelegde foto’s, dient te worden opgemerkt dat dit allerminst volstaat om de inhoudelijke beoordeling van uw bekering tot het christendom door de RVV in een ander daglicht te plaatsen (Verklaring volgend verzoek, punt 18). Indien een verzoeker om internationale bescherming geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid en oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering en de kennis van het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Uit het loutere feit dat u een christelijk congres bijwoonde kan dan ook niet afgeleid worden dat uw bekering tot het christendom ingegeven is door een oprechte religieuze overtuiging.

Ook uw stelling dat u uw christelijk geloof verspreidt op sociale media werd reeds uitgebreid besproken in zowel uw eerdere weigeringsbeslissing als in de arresten van de RVV en vormt dus geen nieuw element (Verklaring volgend verzoek, punt 16). U legde geen documenten neer waaruit zou kunnen blijken dat uw recente christelijke activiteiten de kans verhogen dat jullie omwille van jullie bekering tot het christendom in de negatieve aandacht van de Iraanse autoriteiten zouden zijn gekomen. Uw echtgenoot verklaarde overigens zelf dat de Iraanse autoriteiten volgens hem niet op de hoogte zijn van jullie deelname aan een christelijke conferentie (Verklaring volgend verzoek E. K., d.d. 14 december 2022, punt 18).”

Door slechts te volharden in haar (oprechte) bekering en de neergelegde documenten te benadrukken, brengt verzoekster geen valabele argumenten bij die voorgaande pertinente motieven kunnen weerleggen.

Voorts heeft de commissaris-generaal inzake verzoeksters deelname aan drie manifestaties tegen het Iraans regime en inzake haar Facebookprofiel op goede gronden gemotiveerd:

“U verklaarde verder ook dat u en uw echtgenoot op 15 oktober 2022, 29 oktober 2022 en 6 november 2022 deelnamen aan drie demonstraties tegen het Iraanse regime. U stelde dat u bij terugkeer naar Iran vreest dat jullie omwille van jullie deelname aan deze betogingen door de schoonbroer van uw echtgenoot

en door de Iraanse autoriteiten zullen geïmagineerd worden (Verklaring volgend verzoek, punt 18). Er dient echter vastgesteld te worden dat jullie deelname aan deze betogingen een duidelijk opportunistisch karakter vertoont. Zo is de timing van jullie deelname aan deze betogingen – net nadat de RVV het door jullie aangetekende beroep in het kader van jullie tweede verzoek om internationale bescherming verworpen had en net voordat jullie een derde en huidige verzoek indienden – op zijn minst merkwaardig te noemen, zeker in het licht van jullie eerdere verklaringen dat jullie in Iran niet politiek actief waren (NPO 1, p. 8 en NPO echtgenoot E. K., p. 5). Uit jullie verklaringen en de door jullie neergelegde documenten blijkt bovendien geenszins dat u of uw echtgenoot tijdens deze betogingen een prominente rol opnamen. Jullie waren louter als deelnemer aanwezig op deze demonstraties (Verklaring volgend verzoek, punt 18). Uit niets blijkt dat jullie bij terugkeer naar Iran zouden riskeren omwille van jullie deelname aan deze demonstraties in het vizier van de Iraanse autoriteiten terecht te komen.

Uw stelling dat u te zien bent op een videofragment dat uitgezonden werd op Iran International, is louter een blote bewering van uw kant die u niet staafde met documenten en die bovenstaande conclusies dan ook niet in een ander daglicht kan plaatsen (Verklaring volgend verzoek, d.d. 14 december 2022, punt 17). U stelde in dit verband dat u het bewuste videofragment zelf niet gezien hebt en dat u louter voortgaat op wat u van een niet bij naam genoemde vriendin hebt gehoord (Verklaring volgend verzoek, punt 17). Dergelijke vage en weinig concrete verklaringen volstaan allerminst om te kunnen spreken van een nood aan internationale bescherming.

Ook de door u neergelegde foto van een artikel van het persagentschap Belga, waarbij uzelf en uw dochter te zien zijn op een foto, volstaat niet om de bovenstaande conclusie om te buigen. U draagt op deze door u neergelegde foto een muts terwijl de onderkant van uw gezicht op de foto bedekt wordt door een onleesbaar blad papier dat u vastheeft, waardoor u allerminst duidelijk herkenbaar bent. Zowel uzelf als uw minderjarige dochter staan op deze foto in de achtergrond tussen de andere demonstranten. Jullie hebben geen plakkaats of slogans vast zoals de personen die op de foto op de eerste rij staan. Er is dan ook geen enkele reden om te veronderstellen dat de Iraanse autoriteiten u louter op basis van deze foto een dermate prominente rol bij deze betogingen zouden toedichten dat u daardoor een risico op vervolging zou lopen bij terugkeer naar Iran.

Wat betreft jullie Facebookprofiel, waar jullie naast christelijke boodschappen ook politieke meningen op posten, kan verder nog worden opgemerkt dat er, gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw politieke overtuigingen, verwacht kan worden dat jullie deze boodschappen wissen alvorens terug te keren naar Iran (Verklaring volgend verzoek, punt 21 en Verklaring volgend verzoek E. K., punt 18). Niets wijst erop dat deze Facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten – uw bekering tot het christendom is echter niet oprecht, waardoor uit niets blijkt dat u zich bij terugkeer als christen zal gedragen -, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Dat uw schoonbroer op de hoogte zou zijn gekomen van jullie deelname aan de hierboven vermelde betogingen en dat hij het Iraanse regime hiervan op de hoogte zal brengen, is louter een blote bewering van jullie kant die bovenstaande vaststellingen niet in een ander daglicht kan plaatsen (Verklaring volgend verzoek, punt 16 en Verklaring volgend verzoek E. K., punt 18). Jullie problemen met uw schoonfamilie werden immers reeds in uw eerste verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig bevonden, aangezien zij rechtstreeks gelinkt zijn aan jullie als ongeloofwaardig ingeschatte bekering tot het christendom. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beoordeling en deze staat daardoor vast.”

Verzoekster benadrukt haar deelname aan betogingen en haar politieke activiteiten op sociale media en stelt wegens haar bekering ook haar familie te vrezen, doch weerlegt hiermee geenszins in concreto voorgaande pertinente bevindingen die steun vinden in het administratief dossier. Dat de timing van verzoeksters politieke activiteiten geenszins vreemd is omdat de golf van protesten in Iran recent is en ongeveer samenviel met de beslissing van de Raad in het kader van het tweede beschermingsverzoek, kan geen ander licht werpen op bovenstaande concrete motieven waaruit blijkt dat verzoekster eerder uitdrukkelijk heeft verklaard in Iran niet politiek actief te zijn geweest en zij daarenboven niet aantoonbaar tijdens deze betogingen een prominente rol te hebben opgenomen waarbij wordt vastgesteld dat uit niets blijkt dat verzoekster bij terugkeer naar Iran zou riskeren in het vizier van de Iraanse autoriteiten terecht te komen omwille van haar deelname aan deze demonstraties.

De commissaris-generaal heeft tevens rekening gehouden met de door verzoekster neergelegde documenten:

“De overige door u neergelegde documenten zijn evenmin van die aard dat zij bovenstaande conclusies kunnen ombuigen. Dat u in de beslotenheid van uw Nederlandstalige les gesproken heeft over de politieke situatie in Iran, is op zich onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van een nood aan internationale bescherming. De door u neergelegde steunbrief van uw lesgeefster Nederlands vertoont een sterk gesolliciteerd karakter en is voor deze beslissing verder ook niet inhoudelijk relevant.”

Door de neergelegde documenten te beklemtonen en slechts verweerders appreciatie en gevolgtrekkingen te bekritisieren slaagt verzoekster er niet in de beoordeling van de neergelegde stukken om te buigen.

Waar verzoekster nog aanvoert dat ondertussen de (algemene) situatie in Iran grondig wijzigde ingevolge het uitbreken van een golf van de protesten na de dood van een jonge Koerdische vrouw waarbij onder meer wordt gewezen op het rapport “Iran protests 2022: Human rights and international response” van 30 januari 2023 en wordt betoogd dat verzoekster bij een (gedwongen) terugkeer zou terechtkomen in een land dat gedomineerd wordt door protesten tegen het regime en waarbij het regime bijzonder hard optreedt tegen opposanten of personen die als tegenstanders worden gezien en dat verzoekster langdurig in Europa verbleef waardoor hij net dreigt geïmigreerd te worden door de erg woelige situatie in het land, wordt op het volgende gewezen.

Gezien verzoekster geen oprechte bekering of oprechte politieke activiteiten aannemelijk maakt, kan van haar worden verwacht dat zij haar religieuze en politieke activiteiten staakt alvorens terug te keren naar Iran en is verzoeksters verwijzing naar de gewijzigde algemene situatie in Iran op dit vlak verder niet dienstig. Uit deze informatie blijkt overigens niet dat de situatie in Iran van zulke aard zou zijn dat deze ook voor personen die zich niet inlaten met (oprechte) protestacties en oppositieactiviteiten op zich problemen met zich zou (kunnen) brengen. Verder is deze informatie van louter algemene aard, heeft deze geen betrekking op verzoeksters persoon en kan verzoekster met haar verwijzing naar deze informatie in het geheel niet volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk zou riskeren te worden geïmigreerd of vervolgd. Verzoekster dient zulks in concreto aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op de hoger gedane vaststellingen, in gebreke.

In zoverre verzoekster aan de hand van de voormelde landeninformatie daarnaast tracht te laten uitschijnen dat zij verwesterd zou zijn of als dusdanig zou riskeren te worden beschouwd bij een terugkeer naar haar land van herkomst, kan nog worden opgemerkt dat uit de door haar aangereikte en voorliggende informatie geenszins kan worden afgeleid dat het loutere gegeven dat zij enige tijd in België heeft verbleven zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in haar hoofde. Verzoekster brengt, mede gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar vermeende bekering en politieke engagement geen concrete elementen bij waaruit blijkt en toont evenmin in concreto aan dat, waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden zij in haar land van herkomst als verwesterd zou riskeren te worden gepercipieerd en geïmigreerd. Zij toont niet aan dat haar verblijf in Europa van haar een dusdanig verwesterd persoon zou hebben gemaakt dat zij haar leven in Iran niet opnieuw zou kunnen opnemen en aldaar niet meer zou kunnen aarden. Evenmin toont zij aan dat zij omwille hiervan riskeert te worden geïmigreerd, gestigmatiseerd of vervolgd. Ook anderszins maakt zij niet aannemelijk dat zij omwille van haar afwezigheid uit Iran bij een terugkeer in moeilijke omstandigheden terecht dreigt te komen die een gegronde vrees voor vervolging uitmaken in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade inhouden in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt tot slot vast dat verzoekster met haar betoog niet aantoont dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn of geïnteresseerd zijn in haar loutere deelname aan protestacties tegen het Iraans regime te meer uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat verzoekster een specifieke of bepalende rol heeft gehad bij de betogingen die de groep overstijgt en waarmee een oprechte en diepgaande politieke overtuiging aannemelijk wordt gemaakt.

De Raad benadrukt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het Iraanse regime weinig aandacht schenkt aan wat terugkerende asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen met een verhoogd risicoprofiel die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen, wat in casu niet aannemelijk wordt gemaakt.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad hierbij dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, maar dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. De Raad herhaalt dat verzoekster geen oprechte bekering tot het christendom heeft aannemelijk gemaakt en dat in casu de gegronde vrees voor vervolging ook niet aannemelijk wordt gemaakt nu verzoekster evenmin aannemelijk maakt dat zij zich bij een terugkeer naar haar land van herkomst als christen of opposant zal manifesteren of dat zij als dusdanig gezien zal worden door haar

omgeving en zij hoe dan ook niet aantoont dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst godsdienstige of politieke handelingen zal verrichten die haar blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

Gelet op het voorgaande kunnen de voormelde aangehaalde elementen niet gekwalificeerd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2.3.6. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt nog aangestipt dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het vluchtrelaas waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken.

Verzoekster toont evenwel met haar verwijzing naar een rapport aangaande de protesten in Iran waarbij wordt benadrukt dat er hardhandig wordt opgetreden tegen opposanten, niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of persoon impliceert. In hoofde van verzoekster kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.8. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.3.9. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij de DVZ de kans kreeg om haar verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van haar huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om een verzoeker, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekster in het kader van haar tweede volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft het (tweede volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke

gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.13 De uiteenzetting van verzoekster laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU